

DUISTERE
ZAAKJES

DUISTERE
ZAAKJES

EXPRUN # 1

Eduard Meinema

Duistere zaakjes

EXPRUN # 1

Originele titel: Shady Dealings

Copyright © 2026 Eduard Meinema

Cover photo courtesy: Depositphoto

Website: www.eduardmeinema.com

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403888491

All rights reserved.

1

Ik zou moeten genieten van het lentezonnetje. Hier, ontspannen op het bankje, in het prachtige park dat aan het Afrika museum in Brussel grenst. Maar zelfs de geur van de jonge bloesem, die in dit jaargetijde volop aan de bomen bloeit, kan mijn gedachten niet opfrissen. De herinneringen aan mijn werk als VN-soldaat in Mali teisteren mijn gedachten. Mijn nicht zegt altijd ‘die gedachten wonen voor eeuwig, zonder huur te betalen, in je hoofd’. Ze heeft gelijk. Helaas. De missie is al een paar jaar geleden beëindigd. Ik zou me vrij moeten voelen. Maar het verleden houdt me gevangen.

De man die denkt ongemerkt naast me op de bank te gaan zitten had ik al gezien vanaf het moment dat hij me, nog in het museum, begon te volgen. Hij gaat, ogenschijnlijk nonchalant, op de andere helft van de bank zitten en kijkt recht voor zich uit alsof hij hier zomaar even uitrust en van het uitzicht geniet.

Ik heb al lang gezien dat hij bewust een veilige armlengte afstand tussen ons aanhoudt. Hij zegt niets. En ik heb geen zin om een kletspraatje te beginnen. Dus confronteer ik hem, recht op de man af. Zonder me naar hem toe te draaien, vraag ik: ‘Wat moet je van me?’

Zijn gezicht vertoont nu een flauwe glimlach. ‘Je had me al in de gaten he?’

Ik trek een wenkbrauw op en kijk hem nu zijdelings aan. Een oudere man. Netjes en verzorgd. Ook lichamelijk, blijkbaar

traint hij nog om zijn lichaam in conditie te houden. ‘Subtiel is anders,’ zeg ik kortaf. ‘Dus denk ik dat je wilde dat ik je zag.’

‘Denk je dat?’

‘Ja. Jij bent niet het type dat jezelf in de kijker speelt. Je bleef uit beeld van de camera’s, maar je hebt bewust laten merken dat je me volgde. En nu zit je ongevraagd hier naast me. Dus. Wat moet je van me?’

‘Ik weet wie je bent, Salvatore Scarabocchio. Ik ken je verleden...’ Hij praat als een diplomaat. Rustig en zorgvuldig nadenkend over zijn woorden.

Zijn getreuzel ergert me. Ik onderbreek hem. ‘Ik weet heel goed wie *ik* ben. Ik wil weten wie *jij* bent en wat je van me wilt!’

Hij knikt instemmend, maar blijft voor zich uitkijken. Staat langzaam op, pakt kalm en beheerst zijn iPhone, het nieuwste model in de meest luxe uitvoering, en doet of hij iemand belt. Hij spreekt zacht, maar duidelijk genoeg zodat ik zijn ‘gesprek’ letterlijk kan volgen. ‘Met Ravasio. Armando Ravasio... Ja, het is hier wel mooi. Maar druk. Erg druk, ik kan hier niet vrijuit praten... Hmm, ja. Morgen. Dat lukt mij wel. Morgen dan maar?’

Terwijl hij wacht op antwoord, *mijn antwoord*, kijkt hij me onopvallend aan. Ik twijfel. Heb argwaan, maar ben ook nieuwsgierig naar wat deze man van me wil. En morgen heb ik niets te doen. Verdomme. Ik heb geen enkele dag iets te doen. Sinds die godvergeten missie ben ik werkloos. Ik kijk de andere kant op en mompel, met mijn hand voor mijn mond: ‘Morgen lukt wel.’

Hij draait zich van me af en loopt langzaam weg. ‘Oké, ik loop nog even langs de Africashop,’ zegt hij in zijn telefoon. ‘Moet nog even een gift voucher voor iemand kopen. Ik zie je morgen.’

Hij sluit het ‘gesprek’ af en bergt zijn telefoon op. Zonder verder nog iets te zeggen of uit te leggen, loopt de man die zich Armando Ravasio noemt weg. Ik weet niet eens of het zijn echte naam is. Hij zei iets over de Africashop. Een gift voucher? Ik wacht tot hij een paar minuten weg is, voordat ik na een kleine wandeling, een bewust gekozen omweg door het park om zeker te zijn dat niemand anders mij volgt, de souvenirshop van het museum een bezoekje breng.

Ik was hier nog niet binnen geweest. Wat moet ik met souvenirs uit Afrika als mijn hoofd vol Afrika zit? Ik loop een rondje door de shop, opnieuw om mezelf te verzekeren dat niemand me volgt, en loop dan naar de kassa. Het donkere meisje lacht me vriendelijk toe. ‘Wat kan ik voor u doen?’

‘Ik zoek een... Nee...’ Ik realiseer me dat Ravasio niet voor niets een opmerking maakte over een gift voucher. ‘Ligt er misschien een voucher voor me klaar?’

Het meisje wijst op een display op de balie waarin vouchers met verschillende waardes staan opgesteld. ‘Ik heb heel veel vouchers,’ zegt ze.

‘Ehm, nee dat bedoel ik niet... Het is voor morgen,’ probeer ik dan maar.

Dat lijkt voldoende bevestiging voor de goedlachse medewerkster. Ze pakt een voucher uit een lade onder haar balie. ‘Is het voor uzelf, of wilt u er een naam inschrijven?’

‘Mijn naam?’ vraag ik.

‘Nou, eerder degene aan wie u de voucher wilt geven.’

‘Ravasio?’ zeg ik aarzelend.

‘Bijvoorbeeld,’ zegt het meisje en schuift me een voucher toe. De naam was blijkbaar de laatste test. ‘Maar dat hoeft u niet nu te doen. Afrekenen wel graag...’

Lekker, denk ik. Fijn cadeau Ravasio. Een gift voucher die ik zelf moet betalen? Ik leg mijn hand op de envelop met de voucher. Een dikke envelop. Er zit duidelijk meer in dan alleen een gift voucher. ‘Goed. Hoeveel krijg je van me?’

‘Vijftig euro.’

Ik vloek binnensmonds. Ik heb al niet veel geld, en nu ook nog vijftig euro neertellen voor een mysterieuze man die ik niet ken, en nog nooit heb gezien. Waar ben ik aan begonnen? Desondanks reken ik af en loop naar buiten. Ga op weg naar mijn woning, een appartement aan de rand van Brussel. Niet de beste wijk van deze magnifieke stad, maar ik woon er met plezier. Zodra ik zeker weet dat niemand me kan zien, maak ik de envelop open. ‘*Holy fuck!*’ flap ik eruit. Niks voucher. Twintig briefjes van vijftig euro en een felgeel post-it velletje waar een korte tekst op staat geschreven. ‘Lunch. Scheveningseweg 23, Den Haag.’

Ik schud ongelovig mijn hoofd. Wie de hel ben jij Armando Ravasio? Ben je echt zo goed gelovig dat je onbekenden zomaar duizend euro aan contant geld geeft? En dan dat adres. In Den Haag? Nederland? Ik herinner me maar al te goed wat hij zei. ‘Ik weet wie jij bent...’ Betekent dat dat hij ook weet dat ik enkele jaren in Den Haag heb gewoond? En... weet hij

ook wat ik in Mali heb meegemaakt? Maar de grootste vraag blijft nog altijd: wat wil hij van mij?

2

De volgende dag ben ik al om 11 uur 's ochtends in Den Haag. Op de Scheveningseweg 23. Ik herkende het adres op het post-it velletje dat ik gisteren in de envelop aantrof direct. Het adres van een restaurant dat ik nog ken van de tijd dat ik in Den Haag woonde: 'De Oude Tol'. Een voormalig tolhuis dat in vroeger tijden het begin van de tolweg tussen het centrum van Den Haag en het aan zee gelegen Scheveningen vormde. Die straat, de Tolweg, is er nog steeds. Het tolhuis ook. Naast dat tolhuis ligt het restaurant waar Ravasio mij blijkbaar wil ontmoeten. Ik neem aan dat hij deze locatie heel bewust heeft gekozen. Een locatie tegenover Carnegieplein 2, oftewel tegenover het Vredespaleis. Die locatie was hetgeen dat mij niet alleen triggerde, maar ook overtuigde dat ik de reis van Brussel naar Den Haag moest ondernemen om het gesprek met Ravasio voort te zetten. Voor zover je het een gesprek kon noemen...

Ik neem plaats op het nog lege terras. Ik kies de lange houten bank die over de hele lengte van het terras loopt als zitplaats. Tegenover mijn zitplaats staat een tafeltje met één stoel. Vanaf dit terras zie je voornamelijk bomen en de toren van het Vredespaleis die letterlijk boven de bomen uittorent; niet het beste uitzicht om het imposante Vredespaleis te bewonderen. *Waarom heb je in godsnaam hier afgesproken*, vraag ik me af. Ik zak een beetje onderuit en bekijk het drukke verkeer dat dicht langs het terras raast of piepend tot stilstand komt voor het stoplicht. Een blonde vrouw komt vragen of ik iets wil eten of drinken. 'Ik wacht op een eh... vriend,' zeg ik. Ja, hoe noem je

iemand die je niet kent, je zomaar aanspreekt, blijkbaar alles van je weet en je ook nog een envelop met geld toestopt? Voor het gemak hou ik het nu maar op ‘vriend’, maar of dit gesprek *echt* tot vriendschap zal leiden betwijfel ik. ‘We willen hier graag lunchen, dus als je me de kaart alvast wil brengen?’ zeg ik voor de blondine weggaat. ‘Oh. En een koffie graag. Zwart, geen suiker.’

In een oogwenk is de serveerster terug. Zet ongevraagd drie koffie neer en legt drie menukaarten op tafel. Op het moment dat ik wil zeggen dat ze zich vergist, zie ik Ravasio aan komen. Hij komt uit het restaurant lopen, blijkbaar door de serveerster geïnformeerd dat zijn bezoek er is, en hij is niet alleen. Hij wordt vergezeld door een charmante vrouw, net als hij goed verzorgd. Ik schat dat ze van zijn leeftijd is. Ze loopt zo dicht naast hem, dat ze meer dan vrienden moeten zijn. Ik sta op om me voor te stellen. ‘Scarabocchio,’ zeg ik tegen de vrouw. ‘Salvatore Scarabocchio, zeg maar Salva.’

‘Priscilla,’ zegt de vrouw en laat de rest van de introductie aan Armando over.

‘Priscilla is mijn vrouw,’ zegt hij terwijl hij een stoel voor haar pakt en bij het tafeltje plaatst. Hij wacht tot zij zit voor hij zelf plaats neemt. ‘Ga zitten, Salva,’ zegt hij tegen mij. ‘Of moet ik je Scara noemen?’

Ik kijk hem schuin aan en ga weer zitten. Dit bevalt me niet.

‘Scara? Is dat een bijnaam?’ vraagt Priscilla. ‘Betekent het zoiets als het Engelse ‘*scar*?’ Litteken?’

En dat is precies de reden dat het me niet bevalt als iemand me bij die naam aanspreekt. Ik wil dit niet steeds opnieuw uitleggen. ‘Niet echt,’ leg ik haar uit. ‘Scara is een afkorting

van mijn achternaam.’ Ik zie de grijns op Armando zijn gezicht. Hij weet wel beter. ‘Maar eh, het woord is Italiaans en heeft ook een andere betekenis.’ Armando zegt niets, Priscilla wacht af. ‘Oké,’ zeg ik uiteindelijk. ‘Scara betekent *kakkerlak*.’

‘Oh?’ reageert Priscilla verbaasd en trekt een vies gezicht. ‘Niet bepaald een koosnaampje.’

Ik kijk Armando aan. Zijn reactie bevestigt mij dat hij dit bewust heeft uitgelokt. ‘Zoals je net al suggereerde,’ zeg ik tegen Priscilla. Ik kan haar niets kwalijk nemen, denk ik. ‘Het is een bijnaam. Mijn kameraden hebben me die naam gegeven.’

‘Nou, die dachten dan niet echt positief over je,’ zegt Priscilla. ‘Of mis ik iets?’

‘Je mist heel veel, schat,’ zegt Armando. Hij pakt de menukaarten, geeft er een aan zijn vrouw, een aan mij en houdt er een voor zichzelf. ‘Onze man hier, heeft gediend in een VN-vredesmacht. Zijn laatste missie heeft hij volbracht in Mali.’ Verdomme, hij weet echt veel over me, realiseer ik me nu. ‘En die bijnaam heeft hij te danken aan de wonderbaarlijke manier waarop hij enkele, ehm, preciaire situaties, heeft overleefd,’ vertelt Armando.

‘Zoals kakkerlakken zelfs na een grote nucleaire ramp als laatste nog in leven zijn,’ merkt Priscilla op zonder op te kijken van haar menukaart.

Ik weet dat dat niet correct is. Ik heb de afgelopen tijd zoveel vrije tijd gehad dat ik alle oude uitzendingen van MythBusters heb bekeken. In een van die afleveringen hebben ze dit broodje aap verhaal ontrafelt. Kakkerlakken kunnen weliswaar tot driemaal zoveel straling verdragen als mensen, maar ook

kakkerlakken overleven een nucleaire ramp niet. Ik besluit er niet op in te gaan.

‘Precies,’ zegt Armando. ‘Ik raad je de Biltong Caprese aan,’ zegt hij tegen mij. ‘Ik denk dat jij de Grilled Chicken Salad prefereert,’ zegt hij tegen Priscilla.

‘Denk het ook,’ knikt Priscilla instemmend en klapt haar menukaart dicht.

‘Biltong?’ vraag ik.

‘Ik ken de eigenaars. Ze zijn van Zuid-Afrikaanse afkomst,’ verklaart Armando.

‘Oh? In mijn tijd...’

‘Ja, toen jij nog hier in Den Haag woonde, woonden zij nog in Zuid-Afrika,’ zegt Armando.

Ik zucht. ‘Mag ik je zeggen dat ik het zo langzamerhand erg ongemakkelijk begin te vinden? Jij die blijkbaar alles over mij weet terwijl ik niets over jou weet. Of je vrouw. Ik vroeg het je gisteren al, en wil het nu toch wel heel erg graag van je horen. Wat wil je van me?’

Armando steekt een wijsvinger op. ‘Eén momentje.’ Hij wenkt de blonde vrouw. ‘Lauren, dit is Salvatore. Salva, dit is Lauren. Samen met Robby de eigenaar van dit prachtige etablissement. Onthoud die namen.’ Een opmerking waarvan ik het nut eerlijk gezegd niet begrijp. ‘Lauren, mag ik van jou tweemaal de Biltong en één Grilled Chicken?’

‘En wat wilt u erbij drinken?’ vraagt Lauren.

‘Tannat,’ zegt Priscilla zonder te overleggen.

‘Je hoort het,’ zegt Armando ter bevestiging.

‘Komt eraan,’ zegt Lauren. Ze neemt de menukaarten van ons aan en gaat naar de keuken.

‘Zuid-Afrikaanse rode wijn,’ verklaart Armando die merkt dat ik geen idee heb wat Tannat is. ‘Dus... Over de reden dat ik je benaderd hebt en je hebt gevraagd hier naartoe te komen...’

Eindelijk. Ik ga rechtop zitten. Nu gaat het komen. ‘Ja?’ zeg ik gespannen.

‘Het is een soort van test.’

‘Een test? Je laat me helemaal uit Brussel hier naartoe komen voor een test?’ Ik pak de envelop die ik gisteren in de souvenirshop van het Afrikamuseum heb ‘gekregen’, voor vijftig euro wel te verstaan, uit de binnenzak van mijn spijkerjack en gooi hem voor Armando op de tafel. ‘Als je dat meteen had gezegd, was ik niet gekomen. Ik hou niet van spelletjes.’

Armando schuift de envelop terug naar mij. ‘Vertel me eens wat je hebt gezien? Wat zag je toen je hier ging zitten?’

Even overweeg ik om op te stappen. Maar Priscilla mengt zich in het gesprek. ‘Vertel het hem maar, Salva. Je zal er geen spijt van krijgen, geloof mij maar.’

In het bijzijn van zijn vrouw wil ik geen ruzie met hem maken. Misschien is dat ook de reden dat hij haar heeft meegenomen. Hoe dan ook, ik besluit het spelletje alsnog mee te spelen. ‘Goed. Ik was hier ruim op tijd. Ben op deze lange houten bank gaan zitten omdat ik weet dat mensen die na mij komen, ervoor zullen kiezen niet naast mij te gaan zitten. Zo gedragen mensen zich meestal in het openbaar.’ Armando knikt alsof hij mijn besluit goedkeurt. ‘Daarna heb ik genoten van het

uitzicht. Het Vredespaleis is een mooi gebouw, hoewel je vanaf hier alleen de toren kunt zien. En vandaag is er blijkbaar een belangrijke zitting want ik zie meer beveiliging rondrijden dan normaal gesproken het geval zou zijn.’

Priscilla kijkt vragend naar haar man. Hij gebaart dat mijn opmerking klopt. ‘Dat bedoel ik,’ zegt hij en lijkt nog meer te willen zeggen, maar ik onderbreek hem.

Ik vertel verder. ‘En meer auto’s met een nummerplaat waar CD op staat. *Corps Diplomatique*. Mensen die op een ambassade werken. Dat is op zich niet vreemd, want hier rondom het Vredespaleis liggen heel veel ambassades. En ambassadepersoneel rijdt vaak in auto’s met een dergelijke kentekenplaat. Personenauto’s wel te verstaan. Wat ik wel vreemd vind, is dat er al drie keer een busje voorbij is gereden met zo’n CD-kentekenplaat. Dat is, op zijn zachtst gezegd, opvallend.’

‘Waar? Welk busje?’ vraagt Armando zichtbaar verontrust. Zijn zelfverzekerde houding is abrupt verdwenen. Dit is niet het nieuws dat hij van mij had verwacht te horen.

Ik knik naar een parkeerterrein aan de andere kant van de weg, recht tegenover het terras. ‘Hij staat nu daar geparkeerd. Bij het gebouw van de NIBC bank.’

‘Verdomme...’ Armando kijkt naar Priscilla, die duidelijk aan zijn blik al genoeg heeft om te weten wat er speelt.

‘Het is hier een beetje fris,’ zegt ze. ‘Zullen we onze lunch maar binnen genieten?’

‘Doen we lieverd,’ zegt Armando en helpt haar opstaan. Voor ze naar binnenlopen, zegt hij snel en zachtjes tegen mij:

‘Volg ons niet. We moeten deze ‘stalkers’ kwijtraken. Blijf een kwartiertje zitten, wacht tot het busje verdwijnt en bezoek dan Jozef Israëls. Daar vind je alles wat je moet weten. Ik neem snel contact met je op.’ Zonder verdere uitleg, begeleidt hij zijn vrouw naar binnen. Jozef Israëls? Wie is dat? Ook een onderdeel van zijn test?

Na enkele minuten ben ik er wel klaar mee. Ik wil net weggaan als de serveerster, of eigenlijk de eigenaresse, Lauren, met mijn gerecht naar buiten komt. Alleen mijn gerecht. ‘Meneer Ravasio vroeg me u de groeten te doen, hij heeft al betaald. Eet smakelijk.’ Ze wil weer weglopen, draait zich nog even om en zegt: ‘Oh, voor het geval u het niet weet. Via het tolhuis, hiernaast, kunt u naar de begraafplaats.’

Ik blijf alleen achter. Met nog meer vragen dan toen ik hier aankwam. En met een busje met twee personen erin, die ik vanaf hier niet kan identificeren, die mijn hals over kop vertrokken gastheer blijkbaar volgen.

3

Zodra Lauren het woord ‘begraafplaats’ noemde, viel bij mij het kwartje. Voor ik naar Mali vertrok heb ik enkele jaren in Den Haag gewoond. In deze wijk. Ik herinner me dat achter het Tolhuis een eeuwenoude Joodse begraafplaats ligt. Ik zoek op mijn telefoon naar meer informatie. Op de website van de begraafplaats vind ik al snel wat ik zoek. Jozef Israëls, de bekende schilder, ligt hierachter begraven. Het grafnummer staat op de plattegrond vermeldt, dus zal het geen probleem zijn het graf te vinden. Na een kwartier wachten, en voor het eerst van mijn leven te hebben genoten van Biltong, sta ik op en loop naar de immense begraafplaats. Het busje vertrekt pas als ik het terras verlaat.

De begraafplaats is een grote open vlakte, afgeschermd door een muur van rode bakstenen en daarachter omgeven door oude, hoge bomen. Op de website las ik dat hier sinds 1694 ruim 10.000 Joden zijn begraven. Slechts een deel daarvan heeft een grafsteen. Veel van die grafstenen zijn na een bombardement tijdens de Tweede Wereldoorlog, onherstelbaar beschadigd. Jozef Israëls graf is nog intact. Ik loop gehaast tussen de graven door, waarvan er veel niet alleen zijn beschadigd, maar ook zijn verzakt. Op het eerste gezicht is het niet echt een model begraafplaats. Onwillekeurig denk ik aan de jongens die ik heb zien sneuvelen. Jongens die voor het goede doel, een vredesmissie, naar Mali gingen, maar Mali nooit meer hebben verlaten.

Op het graf van Israëls ligt een verse bloem. Nogal vreemd voor een man die al in 1911 is overleden. Ik neem aan dat er weinig, of geen, familieleden meer in leven zullen zijn en dat Armando dit voor mij heeft achtergelaten. Er ligt één bloem. Eén. Zo te zien een roos die uit een vaas bij het restaurant is gerukt. Er zit een envelopje aan, provisorisch vastgemaakt met een paperclip. Ik maak de envelop los. Hij voelt dik aan. Het bevat een vel papier en een aansteker. Ik lees de tekst. Laat de tekst op me inwerken, maar kan het niet geloven. Dus lees ik de tekst nogmaals. Het staat er echt. ‘Bezoek deze website, kijk daarna op je bankrekening, het bedrag dat erop is gestort vormt een nummer. Het nummer dat je nodig hebt om in te loggen.’ Eronder staat een link die naar het darkweb verwijst en nog één andere opmerking. ‘Na lezen verbranden.’

Ik begin me te ergeren aan dit spelletje. Sta in tweestrijd. Moet ik meespelen met dit kinderachtige gedoe? Deze envelop verbranden? Achter me hoor ik voetstappen naderen. Ik beseft dat ik hier kwalijk de envelop in de fik kan steken als er mensen aankomen, dus berg ik de envelop zo onopvallend mogelijk op in de binnenzak van mijn jack.

‘Is het een bekende van u?’ vraagt een man die verdacht veel lijkt op een van de twee mannen die in het witte busje zaten. Nu hij dichterbij is, kan ik zijn gezicht goed zien. Hij sprak me in het Engels aan, maar met een vet accent. Oost Europees gok ik. Een jaar of dertig, iets kleiner dan ik, maar pezig gebouwd. Niet iemand om ruzie mee te maken zelfs niet als je, zoals ik, goed getraind ben. Na de ergernis begin ik me nu ook zorgen te maken. Waar ben ik in beland?

‘Nee,’ antwoord ik naar waarheid. ‘Dit is het graf van Israëls, de bekende schilder.’ De man kijkt me glazig aan.

‘Nooit gehoord van de Haagse School? Mesdag?’ vraag ik. Zijn reactie maakt me duidelijk dat hij geen idee heeft, waar ik het over heb. ‘Iedereen die Den Haag bezoekt, moet op zijn minst het Panorama Mesdag bezoeken. Prachtig werk. En aangezien ik in de buurt was, het Panorama ligt hier niet zo ver vandaan, heb ik ook tijd vrij gemaakt om het graf van Israëls te bezoeken. Twee bekende schilders van de Haagse School.’ Hij lijkt mijn verklaring te slikken. Ik loop kalm in zijn richting. ‘Maar ik moet opschieten. Moet op tijd mijn trein halen. Fijne dag nog,’ zeg ik terwijl ik langs hem wegloop. Mijn handen zitten in mijn jack, gebald tot vuisten, klaar om, indien nodig, terug te slaan. Er gebeurt niets, de man blijft naast het graf staan, valt me niet aan, maar kijkt me wel na. Hij wacht tot ik iets verder bij hem weg ben, pakt zijn mobieltje en belt iemand. Waarschijnlijk zijn vriend uit het busje. Ik ben dan wel verder weg, ik kan hem nog wel verstaan. Ditmaal praat hij in zijn moerstaal. Een taal die ik niet herken. Zal hij zijn vriend bellen om te zeggen dat hij mij bij de ingang van de begraafplaats op moet wachten? Mijn gedachten slaan op hol. Ik neem geen risico, wil niet achter in een geblindeerd wit busje afgevoerd worden. Versnel mijn pas en zorg dat ik zo snel mogelijk de begraafplaats kan verlaten. De envelop ‘brandt’ nu in mijn binnenzak. Ik heb spijt dat ik hem niet meteen heb vernietigd. Bij de ingang is niemand te zien. Ik zie op het Carnegieplein, voor het Vredespaleis, een tram aankomen en besluit een sprint te trekken. Weet net voor de tram weer verder rijdt aan boord van de tram te komen. We rijden richting het centrum. Ik denk koortsachtig na. Richting centrum. Ik kan bij de Openbare Bibliotheek stoppen en daar een computer gebruiken zodat niemand me kan traceren. Die Ravasio zal me niet voor niets een link naar het darkweb hebben toegespeeld. Voor de zekerheid zet ik de link in mijn

telefoon, zo kan ik hem niet vergeten. Als ik terugkijk naar de ingang van de Joodse begraafplaats, zie ik het witte busje stoppen. De man die me aansprak, kijkt zoekend om zich heen. Het lijkt erop dat hij mij niet ziet. Uiteindelijk stapt hij mopperend in het busje.

‘Oké,’ denk ik. ‘Ik weet nog steeds niet wie je bent meneer Ravasio, maar ik weet wel dat jouw achtervolgers, nu achter mij aanzitten. Bedankt!’

4

Een half uur later zit ik in de *Centrale Bibliotheek*, achter een computer. Ik heb de link van Ravasio ingetypt, maar krijg steeds de melding ‘uitsluitend geselecteerde databanken’. Verdomme. Blijkbaar hebben ze al het overige internet voor bezoekers van de bibliotheek geblokkeerd. Ik zak terug in mijn stoel. Wat nu?

‘Problemen?’ vraagt een meisje die twee plekken verder zit. Er zit niemand tussen ons in, ze kan alles op mijn scherm zien. Ik klik snel de link weg waar ik naar op zoek was. ‘Eh... Ik dacht hier iets op internet te kunnen zoeken, maar...’

Het zwartharige meisje, aan haar gezicht te zien Aziatisch, begint te lachen. ‘Ze hebben internet geblokkeerd. Behalve een paar door hen geselecteerde databanken waar je geen klote aan hebt.’ Ze staat op en komt naast me staan. Hangt, zonder iets te vragen, over me heen en begint te typen. Ik probeer haar lichaam te ontwijken, maar voel haar warmte tegen mijn lichaam. Haar parfum dringt mijn neus binnen. Een geur die ik direct herken. ‘Patchouli,’ zeg ik per ongeluk hardop.

Ze kijkt me aan. ‘Klopt. Maar je lijkt me niet het type dat veel verstand heeft van parfum. Eerder... Afijn, laat maar.’ Ze tikt tegen het scherm. ‘Ik heb even een omleiding voor je gemaakt. Alles gedeblokkeerd wat je als niet geregistreerde bezoeker niet zou mogen bekijken. Je kunt nu alles zoeken wat je wilt.’ Ze ziet mijn verbaasde blik. ‘Je moet wat he? Als je student bent.’

Wie ben ik om haar tegen te spreken. ‘Bedankt,’ brabbel ik.

‘Zuleyka,’ zegt ze en steekt haar hand uit.

Automatisch schud ik haar hand en zeg mijn voornaam. Ik wacht tot ze weggaat om nogmaals het darkweb te bezoeken. Maar ze blijft staan.

‘Wat zoek je hier, Salvatore?’ vraagt ze met een vriendelijke maar ook argwanende lach. ‘Ik zei al dat ik je niet echt een type vind die vrouwelijke dingen weet, zoals namen van parfums. Maar een boekenworm ben je ook niet.’ Ze lacht weer. ‘En zeker geen computer nerd...’ Ze kijkt me doordringend aan, wijst naar de schappen vol boeken rondom ons. ‘Dus? *Wat* zoek je hier?’

Ik bijt op mijn lip en staar naar de link op mijn telefoon. ‘Iets voor een eh... vriend.’

‘Tuurlijk,’ grinnikt ze nu. ‘Heb je nog meer hulp nodig?’ Ze buigt zich dichterbij, haar mond bij mijn oor en fluistert: ‘Ik weet wel een en ander over het darkweb hoor.’

Ik schrik. ‘H-hoe...?’

‘Je kunt veel wegglikken, maar je zoekgeschiedenis staat nog open, suffie. Straks wel even wissen voordat je deze terminal afsluit,’ zegt ze. ‘We willen geen problemen, enne... ik kom hier graag nog eens terug, als je begrijpt wat ik bedoel.’

‘Student zei je, toch? Wat doe jij in godsnaam voor een opleiding?’ vraag ik haar. ‘Nationaal Instituut voor Terrorismebestrijding ofzo?’

‘Ik geloof niet dat daar een reguliere opleiding voor is. Trouwens, dan zou ik voor internationaal kiezen. Maar, nee. Ik doe de kunstacademie, hier in Den Haag.’

‘Nou. Dat was wel het laatste waar ik aan dacht.’

Ze lacht me opnieuw toe. Gluurt op mijn telefoon, tikt snel de link die ze op mijn telefoon ziet staan op het toetsenbord in en toont dan trots de website die voor iedereen behalve voor mij verborgen had moeten blijven. ‘Hier is-tie.’ Ze leest de tekst. ‘Oh, je moet inloggen met een nummer dat je...’ Nu kijkt ze mij verbaasd aan. ‘Dat je via je bankrekening hebt gekregen?’ Ik weet niet meer wat ik moet zeggen. Als dit, dit meisje, onderdeel is van Ravasio’s test, ben ik nu hopeloos gezakt. ‘Wie ben jij?’ vraagt ze. ‘Een geheim agent ofzo?’

Ik besluit maar weer voor de waarheid te gaan. ‘Nou, nee. Ik ben werkloos.’

‘Uhhuh...,’ zegt ze en wacht tot ik mijn bankrekening check. ‘Sorry. Ik ben nu toch wel erg benieuwd.’

‘Dat begrijp ik, maar dit is nogal privé.’

‘Privé? Voor... je vriend? En dat zoek je hier op? In een *openbare* bibliotheek?’

Ik knijp mijn ogen dicht. Stom. Maar ja, hoe kon ik weten dat ik hier niet even snel in en uit kon loggen om deze website te checken? Ach, wat de hel, denk ik. Ik ken die gast niet eens, dus waar maak ik me druk om? Ik pak mijn telefoon en log in op mijn bankrekening. Als ik mijn saldo zie, laat ik mijn telefoon bijna uit mijn handen vallen.

‘Gaat het?’ vraagt Zuleyka. Ze gluurde opnieuw ongevraagd op mijn scherm. Haar ogen worden groot als ze ziet welk bedrag er is bijgeboekt. ‘Werkloos zei je? En dat is je, eh, uitkering ofzo?’

Ik probeer me met nutteloze handgebaren te verontschuldigen. ‘Ik... ik weet niet precies wat dit is, iemand heeft me benaderd en ik moest hier naar kijken,’ zeg ik wijzend naar het scherm waar een bulletinboard van een of ander instituut met de naam EXPRUN zichtbaar is.

Ze legt haar hand op mijn onderarm. ‘Zit je in de problemen?’

‘Serieus, Zuleyka, ik heb geen idee wat dit allemaal te betekenen heeft en ik...’ Mijn adem stukt als ik een bekende persoon de zaal binnen zie lopen. De man van het busje. Hier. Hoe dan? Hoe heeft hij me hier gevonden?

Zuleyka ziet mijn verontruste blik, gluurt even naar de man die net binnenkomt en gaat tot actie over. ‘Geef me je telefoon,’ zegt ze. Zonder te wachten, grist ze mijn telefoon uit mijn handen. Tikt het nummer, eigenlijk het exorbitante bedrag dat net op mijn bankrekening is gestort, op het toetsenbord in. Het scherm van het EXPRUN verdwijnt en er komt een nieuw scherm met een mededeling voor mij in beeld. ‘Contract’ staat er met vetgedrukte hoofdletters.

‘Contract?’ stamel ik. Ik zie dat de man van het busje mij heeft gezien en nu mijn kant opkomt. ‘Fuck. Ik moet weg,’ zeg ik en pak mijn telefoon terug.

Zuleyka houdt me tegen. ‘Wacht,’ zegt ze. Opnieuw vliegen haar vingers over het toetsenbord. Ik heb het niet meer. De man is duidelijk onderweg naar mij en ik ken dit soort types. Ik wil niet weten wat hij van plan is. Of... eigenlijk weet ik het al en dat is in ieder geval niet veel goeds. ‘Godkolere,’ vloekt Zuleyka. Ze heeft het document op het scherm geopend, razendsnel de hoofdlijnen gelezen en weet nu wat ik nog niet

weet. Ze kijkt me aan. ‘Jij zit *echt* in grote problemen, vriend.’ Ze is razendsnel. Kopieert de tekst, en voor ik iets kan zeggen of doen, stuurt ze het door. Dat was niet mijn bedoeling. Ik raak in paniek. Naar wie heeft ze het doorgestuurd? Ik hoor een ping geluid op mijn telefoon. ‘Het staat nu op je telefoon,’ zegt ze tot mijn geruststelling. Daarna klikt ze het contract weg, wist alle zoekopdrachten en sluit als een bezetene de terminal af. ‘Een contract om iemand te vermoorden?’ fluistert ze. ‘Volgens mij weet je niet eens *hoe* je iemand moet vermoorden.’

Wel. Ik weet wel beter. Dat laatste heeft ze totaal verkeerd ingeschat. Maar iemand vermoorden is niet iets wat ik uit vrije wil zou doen. ‘Ik wist het niet. Echt niet,’ fluister ik tegen haar. ‘Maar wat ik wel weet, is dat die vent die net binnenkwam het op mij heeft gemunt en...’ *Oh, fuck*, denk ik, *waarom heb ik haar dit laten doen? Ik had haar op tijd tegen moeten houden.* ‘En aangezien hij jou en mij hier nu samen ziet, lijkt het mij beter dat je met mij meegaat.’

‘Die openingszin ken ik nog niet,’ grinnikt ze. En weer neemt zij het initiatief. Ze wacht geen seconde. Trekt me aan mijn arm mee naar de andere kant van de zaal. Leidt me naar de brandtrap en duwt me halverwege de trap een deur in waar een bordje ‘Privé’ op staat.

‘Weet je zeker...?’ begin ik.

‘Hee, jij vraagt me mee uit,’ roept ze over haar schouder. ‘Hoe privé wil je het hebben?’ Ze rent voor me uit. Weet hier duidelijk de weg. Binnen een minuut of twee staan we buiten, maar niet bij de hoofdingang, niet de ingang die ik ken. We staan aan de achterkant van het gebouw. ‘Die kant op,’ zegt ze resoluut. ‘Naar café Kafka.’

‘Echt? Een café?’ protesteer ik. Hoewel? Ik lees de naam op de pui, gespeld als ‘Kafe Kafka’. Hoe Kafkaësk is deze situatie waar ik me in bevind?

‘Ik heb er gewerkt, we kunnen daar schuilen en dan later ongemerkt er vandoor gaan,’ zegt Zuleyka en rent voor me uit. Hoe bizar. Waar ik in Mali mijn mannen moest leiden, word ik nu door deze stadsjungle geleid door een meisje dat ik tot een kwartier geleden niet eens kende. Ja, haar naam ken ik. Maar dat is dan ook alles wat ik van haar weet.

Net als van Armando Ravasio...

5

Ik vergaap me aan de moderne inrichting van het café, maar kan er niet al te lang van genieten. Zuleyka trekt me mee naar de keuken waar ze me voorstelt aan de eigenaar. De man, een vijftiger met grijs haar en een figuur dat verraad dat hij zelf regelmatig ‘voorproeft’, stelt zich voor als Moritz Maffay.

‘En jij bent het nieuwe vriendje van Zu?’ vraagt hij op een manier waardoor ik niet anders kan dan vermoeden dat Zuleyka hier wel vaker, zo niet regelmatig, met vriendjes binnenvalt.

Zuleyka staat half achter Moritz en gebaart met een knikje van haar hoofd dat ik maar gewoon ja moet zeggen. ‘Euh, ja. Ze, eh, wilde me laten zien waar ze werkt,’ stamel ik. De blik van Moritz vertelt me dat ik een fout maak.

‘*Werkte,*’ zegt hij en draait zich naar mijn nieuwe vriendin. ‘Ik zou maar wat graag willen dat ze weer komt werken, maar mevrouw heeft het druk met haar studie.’ Hij wacht even, om er daarna aan toe te voegen. ‘En vriendjes...’

‘We willen hier even op adem komen,’ zegt Zuleyka doodleuk. ‘Is dat oké?’

‘Jij altijd,’ zegt Moritz. ‘Wil je op het terras zitten?’

‘Nee!’ roepen Zuleyka en ik tegelijk.

‘Oké...,’ reageert Moritz geschrokken. ‘Dan blijf je even hierbinnen, ook goed.’

‘Sorry Mo,’ zegt Zuleyka. ‘Mijn vriendje is lief en leuk enzo, maar hij heeft wat eh... ‘issues’. Dus moeten we even buiten beeld blijven als je begrijpt wat ik bedoel...’

Moritz schudt zijn hoofd. ‘Je kent de slogan van ons café, Zu. *‘With Kafka even beer comes with baggage,’* Desondanks hoop ik dat je ooit nog eens een normaal vriendje vindt, één die geen rugzak vol ellende met zich meesleept.’ Hij kijkt me grijnzend aan. ‘Niets persoonlijks, knul.’

Moritz laat ons alleen en Zuleyka doet of ze thuis is. Ze pakt iets te drinken en vraagt me of ik ook iets wil. ‘Graag, maar geen alcohol,’ zeg ik. In deze situatie is het belangrijk dat ik mijn hoofd helder houd.

Ze pakt een cola voor me uit een van de koelkasten en pakt daarna twee borden. Legt er een broodje op en loopt ermee naar de bakken waar allerlei vers gesneden groenten en vleeswaren in liggen. ‘Kip of Tonijn?’ vraagt ze terwijl ze ongegeneerd een club sandwich voor me klaarmaakt.

‘Kip graag,’ zeg ik hoewel de Biltong nog op mijn maag ligt. Ik kijk om me heen, voel me toch niet op mijn gemak. Normaal gesproken weet ik precies waar ik naar binnenga en hoe ik er weer ongezien uit kan komen. Nu heb ik me mee laten nemen. Zonder de omgeving goed in de gaten te houden. ‘Weet je zeker dat die man ons hier niet zal volgen?’

Zuleyka legt de kip op de broodjes en likt haar vingers af. ‘Sorry, geen tijd om handschoenen aan te trekken,’ zegt ze. Daarna wijst ze naar een grote tv waar verschillende kleine beelden op zijn te zien. ‘Mo, heeft overal camera’s hangen. Ik heb de monitor in de gaten gehouden. Die vent is niet achter ons aangekomen. Ik denk dat we hem hebben afgeschud.’